

«Чему меня научил мой любимый фильм»

В наше время нет, наверное, ни одного человека, который не любит кино. Все люди, разных возрастов, смотрят фильмы. Кому-то нравятся комедии, кому-то боевики. До недавнего времени я считал, что лучшими фильмами являются фантастические. Когда мы в школе начали изучать повесть Н. В. Гоголя «Тарас Бульба», я решил посмотреть одноименный фильм А. Бортко.

Этот фильм поразил меня, я открыл для себя совершенно новый жанр. В нем и история, и драма, и огромное количество боевых эпизодов. Я смотрел этот фильм на одном дыхании. Долго не мог «отключиться» от него. Стал думать о том, чем же он меня «зацепил».

Этот фильм обо всём: о Родине, о русской земле, о любви отца к сыновьям, о любви мужчины к женщине, о верности и о предательстве, о силе духа. Это фильм о настоящих мужчинах.

Главный герой фильма - один из лучших казаков «Запорожской Сечи» Тарас Бульба. Превыше всего этот человек ставит своих друзей, праведную христианскую веру и Отчизну. Того же самого Бульба ждет и от своих сыновей. Остап и Андрий очень разные. Остап - старший брат - крепок телом и духом, обладает большой внутренней силой, он смелый, гордый, свято чтит законы казачества. Он на всё имеет своё мнение и не поддается чужому влиянию, даже отец для него не бесспорный авторитет. Андрий же сильно отличается от своего старшего брата. Он обладает изворотливым и гибким умом, живым воображением. Он мечтает не только о ратных подвигах, но и о встрече с прекрасной девушкой.

Тарас одинаково гордится Остапом и Андрией, прочит им большое будущее и славу настоящих казаков. Но планам Тараса не суждено осуществиться. Андрей узнает, что в осажденном казаками городе от голода умирает прекрасная девушка, о которой он давно мечтает. На беду его возлюбленная оказалась полячкой. Андрий сделал свой выбор - он предал казаков, отца и брата и перешел на сторону поляков, чтобы быть со своей «панночкой». С этого момента братья стали врагами. Тарас и Остап не могли простить Андрию предательства. Ради женщины он предал не только их, но и боевых товарищей, веру, Родину. Такому человеку не место на земле, думали отец и сын Бульба. Поэтому во время боя, когда Тарас увидел, что Андрий убивает своих же казаков он ослеп от ярости. Андрей же в пылу битвы видел перед собой лишь свою прекрасную «панночку». Он вернулся к реальности, лишь когда увидел перед собой разъяренного отца. Тарас убивает своего сына, считая что предателям не место на этой земле. Старший сын Тараса, мужественно сражаясь с врагами, попадает в плен. Но, не смотря не на богатые обещания, не на жестокие пытки, он остается верен товарищам и Родине до самой своей казни. До последнего момента поддерживает своих товарищей, идущих на казнь.

Остап и Андрий родные братья, но их характеры и судьбы очень отличаются. Родные по крови люди стали врагами, потому что у них разные жизненные ценности, разные приоритеты.

Фильм заставил меня задуматься о том, что такое любовь к девушке и чем стоит и можно жертвовать ради того, чтобы быть вместе с любимой. С одной стороны, я понимаю

Андрія, який готов зробити дуже багато ради любові. Но мені здається, що пожертвувати честю, отцем, братом, вірними друзями – це занадто велика ціна за любов. Я не знаю, як би в цій ситуації поступив я, но мені здається ні отця, ні брата, ні вірних друзів я би не предав.

Подивившись фільм, я задумався про те, як батько повинен любити своїх синів і гордитися ними. Всю життя провів Тарас в битвах разом з товаришами козаками. Він хоче бачити своїх синів мужественними, як і він сам, здатними захистити рідну землю. Коли ми бачимо Тараса в Сечі, то розуміємо, чому він приїхав сюди з синами. Саме тут вони повинні стати багатирями. Він гарячо любить синів, радіє і гордиться, коли бачить в них відважних воїнів. І я навіть не можу уявити, що творилося в душі і серці Тараса, в той момент, коли він побачив і усвідомив зраду сина. Сина, на якого він покладав такі надії, який повинен був стати його опорою і підтримкою, в якого він вірив, як в себе. І як же важко і боляче було йому вбити власного сина.....

Не зміг Тарас врятувати і старшого свого сина. Ми бачимо як тоскує він по Остапу, як їде в Варшаву на возі під цеглинами, щоб дізнатися про сина. Він бачить як пытають Остапа і коли роздається голос сина: «Батьку! Де ти? Слышишь ли ты?» Тарас забуває про себе, думає тільки про те, як підтримати сина в його останню хвилину. І відповідає: «Слышу!». І ця сцена здається мені найсильнішою в фільмі. Саме тут проявляється величезна батьківська і синівська любов.

Фільм змусив мене захоплюватися мужеством, братською єдністю, які були у запорожських козаків. Вони готові були умерти, допомагаючи товаришу, рятує його. Вони були готові на все, щоб захистити свою рідну землю, своїх жінок і дітей. Ця готовність завжди була і зараз є у більшості російських і українських чоловіків, хоча в той час вони себе не ділили по національностям.

Ми живемо в такий час, коли долі російських і українців розходяться, вони звиняють одне одного в зраді, згадують тільки історичні моменти, коли російські і українці не ладили між собою, забувають про те, що ми слов'яни, що у нас одні корені, одна віра. Но не можна забувати про те, скільки важких випробувань пройшли ми разом і змогли встояти і перемогти завдяки дружбі і підтримці одне одного. Я впевнений, що скоро час роздорів між російськими і українцями закінчиться, тому що наша сила в нашій дружбі і єдності.